

Golija

Nedelja 22 maj. Jutro 4h 10 min. Zovem vozača iz Arandjelovca da proverim da li je krenuo. Kaže: u Markovcu sam. Molim?! Znači za manje od deset minuta je u Mladenovcu. Žurim da stignem pre njega ispred Opštine. I zaista u 4h i 20 min je stigao sa četvoro planinara iz Arandjelovca: Brankica, LJilja, Jovan i Srđan. Pristižu i naši planinari, tako da, po planu, u pola pet krećemo preko Topole, Rudnika, Požege i Ivanjice na Goliju. U Topoli nas čeka Tamara, a na Rudniku Rista. Na Ibarsku izlazimo kompletni. Sad može da se drema. Pauzu za kafu i doručak pravimo u Ivanjici u koju smo stigli u pola osam. Na mesto polaska na pešačenje stižemo oko pola deset. Posle kraće pripreme, krećemo lagano.

Staza je takva da je svako sebi izabrao tempo kretanja. Neko je išao brže, neko sporije, uglavnom smo se pratili. Staza je polukružna sa kratkim usponima i prelepim pogledom na okolne planine. Dan sa sunčanim intervalima, pa je bilo malo toplo, malo hladno, a to znači prijatno za pešačenje. Pauze pravimo na mestima gde je lep pogled i na Goliju i na okolinu. Na Jankovom Kamenu pravimo malo dužu pauzu. Odmaramo se, ručamo, slikamo. Sledi silazak. Umesto skijaške staze, kako smo prvobitno planirali, sišli smo lepom šumskom stazom. Na mesto odakle smo krenuli na stazu, stigli smo oko pola četiri.

U povratku, opet smo u Ivanjici na okrepljenju. Uspešnosti ove akcije doprineli su učesnici, a to su: iz PD Bukulja Tamara, Jovan i Srđan. Dve buduće planinarke Brankica Milenković i LJiljana Pajević. Iz PK Grebena Kristina i Igor Babić, Nikola Milanović, Nenad Vukadinović, Miloš Sekulić, Milisav, Stanka, LJilja, Dejan, Nata, Suza, Romana, Bojana, Rača i Rista. Za udobnu i sigurnu vožnju zaslužan je Miloš iz KM Tursa iz Arandjelovca. U Mladenovcu smo neki minut pre devet. Bravo!

Organizator akcije Bojana

VRŠAČKE PLANINE 1. KOLO TREKING LIGE SRBIJE

U subotu 9 aprila PK Greben je imao svoja dva predstavnika (Draška i Snežanu) u 1. kolu Srpske trekking lige na Vršačkim planinama. Krenuli smo u 6h ispred mladenovačke opštine, gde smo se sastali sa četvoro planinara (Vele, Sloba, Sofija i Milan) iz Arandjelovca da bismo napunili makar jedan kombi. Na startno mesto , a to je planinarski dom 10 km udaljen od centra Vršca, smo stigli znatno pre vremena, obavili formalnosti oko prijavljivanja (uplate kotizacije, ručka i podele mapa i učesničkih knjižica), odabrali jednu od tri staze, koje su bile ponuđene. Za razliku od Arandjelovčana, koji su se odlučili za najdužu stazu od 35km, naš izbor bila je staza srednje dužine – 24 km. Vreme nam je bilo vrlo naklonjeno, priroda divna, tako da je savladavanje ove staze bilo pravo uživanje. Na četiri kontrolne tačke (1. Lisičja Glava, 2. manastir Malo Središte, 3.Gudurički vrh, visok 641m i najviši vrh Vojvodine, 4. manastir Mesić) smo uredno izvršili overu prolaska. Nakon prolaska kroz četvrtu kontrolnu tačku trebalo je posle prolaska kroz selo, markiranom stazom kroz šumu stići ponovo do planinarskog doma, međutim, ili staza nije bila dovoljno dobro markirana, ili mi nismo bili dovoljno pažljivi, tako da smo nastavili do glavnog puta i fabrike Moja voda. Prešli smo još dobar broj kilometara pokušavajući da nađemo put do planinarskog doma, slušajući potpuno suprotstavljena uputstva meštana i planinara, ali, s obzirom na to da se već spuštao mrak, a nama ponestajalo snage, odlučili smo da stazu završimo kod fabrike vode. Tu smo , pomalo tužni što je neko ostao bez pasulja, sačekali drugare iz “Bukulje”, dobili svoje diplome i bedževe i umorni i zadovoljni se vratili kući (oko 21h).

Miroč 06.03.2016

Nedelja, 06. marta, bila je rezervisana za planinarenje po planini Miroč . Na put nas je krenulo dvadesetčetvoro planinara iz Mladenovca i Arandjelovca. Posle nekoliko sati vožnje stižemo do Donjeg Milanovca gde nas čeka Aca iz Nacionalnog parka Đerdap, koji će nam ujedno biti i vodič. I tako, nizvodno od česme na Dunavskoj magistrali, gde se odvaja put za Ploče, krećemo put Malog i Velikog Štrpca, najviših vrhova Miroča. Posle penjanja strmim usponom kroz šumu, stižemo do vidikovca Mali prilaz sa koga se pruža izuzetno lep pogled na Kazan. Nakon tročasovnog uspona, stižemo na Veliki Štrbac (768 mnv) odakle gledamo Dunav kako se presijava na škrtom, martovskom suncu, 700 metara niže. Odmaramo se, fotografišemo i uživamo u prirodi. Odatle, kroz šumu, spuštamo se ka Malom Štrbcu (618 mnv), gde se Dunav ponovo širi i nastavlja svoj put ka Đerdapu i dalje ka Crnom moru. Sa Malog Štrpca, lagano silazimo ka polaznoj tački i spuštamo se do samog Dunava. Presvlačenje, pakovanje opreme i polazak ka Mladenovcu. Dužina staze: 19 km Najniža tačka: 100 mnv Najviša tačka: 768 m

Štubelj 07.02.2016

Štubelj, 07.02.2016.

Nedelja, 07.02.2016, pružila nam je uživanje za pamćenje.

Iz Mladenovca krenuli smo u 6:10, u Petrovcu odmorili 20 minuta i u 8:20 bili u selu Vitovnica. Nedaleko od istoimenog manastira sve je počelo. Šetnja, lepo vreme, dobro raspoloženje. Štubelj nije ni očekivao ko će ga osvojiti tog dana.

Družina od 18 članova krenula je u planinsku šetnju. Tu su bili prekaljeni planinari: Romana, Suza, Sneža, Ljilja, Milisav, Rača, Miša, Slaviša, Željko, ali bilo je i novajlija: Danijela, Su Kju, Dragan, Marko, Aca, Miloš, Igor. Išla je i naša najmlađa i najslađa drugarica Kića. Dobro, ja se podrazumevam. Mislim, podrazumeva se da sam išla. Ne da sam najmlađa i najslađa. I to što pišem da se podrazumeva da sam išla nisam htela da sebe ističem i da naglašavam svoje prisustvo, pa da ispadne kako je normalno da ja idem i onda neko pomisli da bez mene nema ni planinarenja. Kao da sve od mene zavisi i da sam neki egocentrik. Taman posla. Ja sam onako, nenametljivo, spomenula sebe isključivo iz jednog razloga: da Ja nisam išla ne bih sad mogla napisati ni ovaj izveštaj. Skromno, najskromnije. Nego, da nastavim dalje, dok me ne izda pamćenje:

Do vrha je jednostavno doći: pratili smo plavo-žutu markaciju za Homoljski maraton. Usponi su povremeno veliki, ali kratki tako da nije bilo problema penjati se. Baš kad postane naporno naiđe ravniji deo staze. Što smo bili bliže Štubelju, koji je na 940 mnv, to smo češće nailazili na sneg. Na vrhu smo bili oko podne. Sunčano i čisto plavo nebo bili su svedoci našeg izležavanja, lenčarenja, sunčanja i slikanja. Oko pola jedan krenuli smo ka mestu Plavčevo. Spust je bio dosta kraći od uspona. Negde pred kraj smo se propisno iskaljali, pa smo koristili svaku priliku da u potoku operemo čizme.

U Plavčevu (u 14:30) imali smo preukusan ručak. Zahvaljujem se Predragu i njegovoj porodici što su nas odlično ugostili, domaćinski. Pogače od običnog i integralnog brašna, proja, homoljski sir, kavurma, turšija, gulaš. Ukus sami zamislite.

Ali to nije bilo sve. Dan se još nije završio. Prešli smo 17 km, imali lepo vreme, družili se, smejali, ćaskali, slikali, malo kaljali, malo grudvali, odlično ručali, homoljski sir i med kupili. I sve to smo začinili odlaskom u banju Ždrelo. Većina se odlučila za kupanje, a opozicija je bila u restoranu. Većina je podetinjala u onoj toploj vodi, dok su opozicionari stpljivo udisali miris roštilja i slušali muziku na uvce.

Iz banje smo krenuli u 19 sati i nakon malo više od 2 sata bili u Mladenovcu. Kao po planu.

I šta još da napišem za kraj? Samo to da se zahvalim svakome od vas 17-oro što ste svojim ponašanjem omogućili da sve ono što je bilo u najavi akcije bude i ostvareno od početka do kraja.

I hvala onom ko izmisli navigaciju, jer je dobro došla kada smo se spuštali.

Do sledeće planine.

JJ

Kosmaj

Danas smo rešili da ispratimo januar 2016.god na najlepší mogući način, šetnjom do Kosmaja!U 8:30 smo se našli ispred Železničke stanice u Mladenovcu, a dragi prijatelji iz Arandjelovca (PK Bukulja) su nam se pridružili. Vreme je bilo šaroliko: red kišice, red oblaka, što veselom društvu uopšte nije smetalo. Romana, Bojana, Rade, Dijana, Dunja, Anja i Suzana (PK Greben) i LJilja V.,Inanka, Neša i Srđan (PK

Bukulja) su krenuli put Vrbice stazom pored reke Lug. Posle sat vremena stigismo kod naše planinarke Jele gde smo imali tradicionalno lep doček porodice Janošević. Tu su nam se pridružili Sneža M. , Jela i Kristina, najmlađi učesnik akcije (13 god). Preko Jelinog voćnjaka i bašte put nas je vodio ka Košutici. Svako od nas je nosio tegove od 2 kg na nogama u vidu blata, pantalone kaljave do kolena, ali i smeha u izobilju!Neko se brčkao u baricama, neko pričao viceve, a cela ekipa je uživala u dobrom raspoloženju!Kao dobri domaćini, odveli smo svoje goste do spomenika, slikali se i svratili na piće u obližnji kafić. Uz piće i priču vreme nam je proletelo!Rešili smo da se vratimo istom stazom, kiša je padala sve jače i ubrzo smo stigli u Vrbicu, pozdravili se sa Jelom,Snežom M. i Kristinom i nastavili put ka Mladenovcu, gde smo stigli oko 17 h. Ispratili smo naše prijatelje iz Arandjelovca uz obećanje da ćemo se ubrzo ponovo videti na nekoj planini!Novi mesec, novi vrhovi i ponovna druženja planinara !!!!

Suzana Filipović

ZLATIBOR

Bolje nije mogla da nam započne 2016 god nego akcijom na Zlatiboru, toj prelepoj planini, punoj zanimljivih staza, prijatne klime, prostranih proplanaka, bujnih pašnjaka i vodom bogatih planinskih potoka. "Ruža vetrova" se rascvetava upravo iznad Zlatibora. Akciju smo započeli 31 decembra usponom do spomenika koji je na 5 km od Zlatibora na Šumatnom brdu i na 1000 m/nv.Spomenik je posvećen streljanim partizanskim ranjenicima na Kraljevim vodama i na Palisadu 1941god. Na spomeniku su ispisani stihovi Vaska Pope " Ne dam ovo Sunce u očima, ne dam ovo hleba na dlanu". U centru Zlatibora

ispratili smo staru i dočekali novu godinu uz pesme Sergeja Četkovića, trubače i vatromet. Prvog januara, po lepom i sunčanom danu sedmoro planinara: Zucko, Milisav, Stanka, Zoka, Romana, Suza i Bojana iz PK Grebena, uspešno je savladalo uspon od 400 m/nv i stazu dužine 6,5 km i popelo se na najviši vrh Zlatibora, Tornik 1496m. Posle odmora i osveženja u kafiću na vrhu, vratili smo se istom stazom do parkinga i otišli na ručak. Posle ručka neki su odmarali, a Romana, Zoka i Bojana su odlučile da još malo uživaju u čarima planine, pa predvođene Romanom hrabro zagazile u mračnu šumu gde je belina snega bila putokaz i zamena za baterijske lampe, a usputno polomljeno drveće zamena za štapove. Pešačenje smo završile još jednim usponom do spomenika i za taj dan to je bilo dovoljno. Kasnije, uz pesme Hari Mata Harija se đuskalo ... ali to već nije za objavu.

ŽEŽELJ

Nakon Nove godine došlo je kao osveženje (ili otrežnjenje) šetnja po Žeželju. U subotu, 2. januara 2016, krenuli su Tanja, Sneža, Miša, Branko i ja ka Kragujevcu. Prijatelji iz PD Žeželj su nas pozvali na Novogodišnji uspon na Žeželj i Dubove.

Planirano je bilo da se krene iz Mladenovca u 6:30, ali smo malo kasnili i krenuli oko 6:50. I pored tog početnog kašnjenja stigli smo na vreme do kafane Medna u mestu Ždraljica gde je bilo okupljanje. Uz toplu dobrodošlicu i topao čaj odmorili smo se malo od vožnje i onda krenuli u šetnju. Išli smo prvo do doma na Žeželju koji je na 486 mnv i od koga, nažalost, samo su zidovi ostali.

Nakon toga smo se spustili do Remontnog zavoda i prošli pored ograđenog dela na kome piše: Pazi, minirano. Malo je sablasno delovalo uzevši u obzir maglu koja nas je pratila skoro čitav

dan.

Odatle smo išli ka vrhu Stražare – Dubovi , 651 mnv. Nismo otišli do samog vrha, jer nam magla ionako nije dozvolila da uživamo u pogledu. Odatle smo se spustili ka Donjoj Sabanti, a zatim ponovo peli na Žeželj, na njegov niži vrh. Nakon pređenih 17-ak kilometara stigli smo opet u Mednu do 15 časova.

Tu smo se raskomotili i sa prijateljima iz PD Žeželj i PEK Gora uživali u okrepljujućoj čorbi, pečenom krompiru i salati. Dobro, i odličnom kivanom vinu. Ni pesma nije izostala.

Ne treba naglašavati koliko smo svi bili zadovoljni ovom akcijom i koliko su se apetiti otvorili da čitava 2016-ta bude ovakva.

Do sledeće planine

JJ

Šatorice – Kopaonik

O Šatoricama nisam mnogo znala ranije, ali od prošlog vikenda su postale nezaboravne.

Pripadaju Kopaoniku i taj vrh je na 1750 mnv. Na Šatorice se kreće iz mesta Leposavić, a tradicionalna akcija se zove Mitrov danak hajdučki rastanak.

Zahvaljujući Branku, koji je predložio da idemo na ovu akciju, kretosmo u petak 05.11.2015. u 17:30. Branko, Deki i ja. U Arandjelovcu smo bili obogaćeni sa jednim članom PD Bukulje – Žaklinom.

Sa jednim kraćim odmorom, u Leposaviću smo bili u 22:20. Grad je noću prilično živ. Momci i devojke, skockani, šetaju.

Dočeka nas je Rade Knežević, organizator ove akcije. U jednom kafiću, zajedno sa ostalim pristiglim planinarima, odmorismo od puta. Prespavali smo u motelu, a polazak je bio u 7 sati na parkingu ispred Opštine. Naravno, neki smo ustali u 6, a neki

su ustali i ranije.

Autobus nas je prevezao od Leposavića do mesta početka staze. To je nekih 20km vožnje. Na putu ka selu Borčani izašli smo iz autobusa na jednoj krivini gde se mogao okrenuti. I tako kretosmo u šetnju. Veći deo puta bio je po širokom putu bez velikog uspona. Skoro pa ravno. Sve do izlaska na greben. Tu je deo grupe nastavio grebenom, a drugi deo vraćao se ka školi u Borčanima gde se noćilo. Nas četvoro nastavilo je dalje. Na jednoj uzbrdici pre vrha napravili smo pauzu. Rade je otišao da proveriti može li se do vrha. Albanci koji nekontrolisano seku šume upalili su travu na samom vrhu. Zbog dima dosli smo nedaleko od vrha, ali smo se vratili. Samo troje je otišlo do vrha i jedno od njih bio je Branko.

Iako bi neko pomislio da nam je ova "paljevinska" staza pokvarila dan, dobro raspoloženje nije nestalo. Taj događaj je samo doprineo da osetimo realnost života na Kosovu.

Na putu ka školi i dalje smo uživali u intezivnim jesenjim bojama. Prelepe padine načičkane drvećem žutih, narandžastih, crvenih krošnji. Negde gušće, negde ređe drveće.

Na 5 minuta pre škole, na uzvišici svratili smo u crkvicu golih zidova bez struje. Čeone lampe osvetljavale su malobrojne ikone. Posto su tog dana bile Zadušnice, iskoristili smo priliku da upalimo sveće.

Kada smo stigli u školu krenulo je standardna procedura: uzeli smo vreće za spavanje i stvari koje nam je kamion doterao, namestili vreće, presvukli se, umili, jeli odličan pasulj sa slaninicom, dobili zahvalnice, družili i konačno zaspali. To je naravno skraćena varijanta skraćene varijante. Opisati taj smeh, zadovoljstvo, sreću – van domasaja je mojih književnih sposobnosti.

Polazak za nedelju bio je u 7 sati. I ovde je nekom bilo dovoljno da ustane sat vremena ranije, a nekom i 2-3 sata. Iz škole u Borčanima išli smo ka Leposaviću šumovitijom stazom. Žuto lisće je šuštalalo na sve strane, a oči su upijale jesenje boje koje se nisu štedele. Popeli smo se na jednu liticu na kojoj je postavljen krst koji dominira tim predelom. Zatim smo otišli do manastira sv. Jovan u Sočanici. Manastir je mali i

lep. Iza njega nalaze se stepenice koje vode u malu pećinu ispod manastira. Pećina sa ikonom Bogorodice ispunjavala je svakog ko u nju dođe mirom.

Posle pauze, deo planinara je otišao kombijima. Mi smo nastavili za Radom dalje. Mnogi domaćini su nas dočekali sa rakijom, jabukama i osmehom. Posle poslednje uzbrdice za taj dan izašli smo na mesto gde se vidi reka sa izbrazdanim koritom i američka baza.

U Leposaviću smo odmorili uz čaj, priču i čvarke.

Nakon pozdravljanja krenuli smo kući.

Oba dana smo prešli ukupno 40,16 km (23 prvi dan, ostatak drugi dan). Ukupnog uspona imali smo 1937m, a spusta 2153m.

Hvala Radu na upornosti da organizuje ovu akciju i svima koji su pomogli da planinarski provedemo taj vikend.

Do sledeće planine.

JJ

S GREBENOM OTKRIVAMO BISERE KOSMAJA

S GREBENOM

OTKRIVAMO BISERE KOSMAJA

27.09.2015.

Ove godine smo Krstovdan proslavili planinarski – u šetnji po Kosmaju.

Nedelja, Petkaći u selu Koraćica. Domaćini akcije se okupljaju i pre sedam sati. Nervoza, briga da li je sve spremno, da nije nešto zaboravljeno, da li će gosti kasniti. Prvi koji stižu su Valjevci, a zatim polako i drugi prijatelji-planinari. Štand se postavlja, kafa za dobro jutro se zakuvala. Pogača i ostalo posluženje čekaju na stolu.

U osam sati tu su bili svi gosti: Bukulja, Jasenica, Povlen, Gora, Železničar, Pobeda, Kopaonik, Društvo Mladih Istrživača Ub, Čelik i Soko Krupanj. Naravno, bilo je i pojedinaca, a nekima je bilo prvi put da planinare.

Nakon gostiranja, krenusmo na stazu u 8:30. Prvo smo išli kroz naselje prolazeći kraj ograđenih imanja i seoskih kuća, a zatim kroz šumu. Pred Pavlovcem smo nakratko išli pridržavajući su za užad, jer je postajalo klizavo zbog kiše.

Iz šume smo izašli pravo pred manastir Pavlovac. Manastir je posvećen sv. Nikoli i izgrađen u drugoj ili trećoj deceniji petnaestog veka. Monah Gavriilo nas je dočekao i ispričao o istoriji ovog manastira.

Nakon pauze krenuli smo ka manastiru Kasteljan. On je posvećen sv. Đorđu i izgrađen je u četrnaestom veku na temeljima rimskog kastruma. Tu je bila letnja rezidencija despota Stefana Lazarevića. Iako nije ostalo mnogo od ovog zdanja, lepota tog mesta nije umanjena. Preživeli kameni zidovi i lukovi na prozorima deluju impresivno u sred šume.

Posle Kasteljana čekala nas je uzbrdica koja je mnoge izmorila do spomen-kosturnice. Malo iznad ovog spomenika je vidikovac koji je izgrađen prošle godine. Nažalost, zbog kiše jedino što se moglo videti sa vidikovca bila je magla. Ipak vidikovac je dobro poslužio kao zaštita od kiše dok se ne odmorimo i nastavimo dalje.

Neki su otišli u restoran, dok je većina krenula ka manastiru Tresije. Manastir je posvećen Saboru sv. Arhangela i izgrađen je krajem trinaestog/početkom četrnaestog veka. Tu je bio veliki prepisivački centar. Manastir je dograđen, ima veliki konak i prostrano dvorište sa cvećem. Posle manastira čekao nas je poslednji uspon za taj dan – ka česmi Orlovac, pa onda do spomenika posvećenog palim borcima u Drugom svetskom ratu.

Nakon spomenika u magli čekala nas je nizbrdica koja nas je vodila pravo u Lovački dom.

Trebali smo ići prvo do PTT odmarališta, pa tek onda u dom, ali zbog uporne kiše i sve više blata odlučeno je da se staza skрати, pa smo nakon pređenih 13 km bili u Domu u 15 sati.

Prelep ambijent Doma, ukusan pasulj, odlični kolači i

fantastičan muzički trio učinili su da se brzo zaborave nakvašene stvari i iskaljane čizme. Zahvalnice su bile dodeljene svim klubovima koji su učestvovali. Najmlađi član bila je Sofija iz Jasenice, najstariji član Mikailo iz Bukulje, najstarija dama Bogdanka iz Bukulje i najbrojnije društvo, naravno, iz Bukulje. Za osmeš akcije izabran je Vlada iz Čelika, a za najbolju frizuru Nikola iz Grebena.

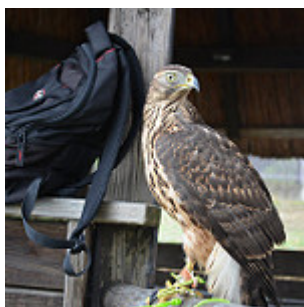
Pored dodeljenih zahvalnica ovom prilikom se zahvaljujem još jednom svima koji su nam se pridružili, kao i onima koji su svojim donacijama pomogli da lakše organizujemo ovu akciju.

Veliko HVALA pojedincima Grebena koji su se svojski potrudili da nam dragi gosti odu srećni i zadovoljni.

Do sledeće akcije.

JJ

Ostale slike klikom na sličicu

JASENIČKA TRANSVERZALA

U nedelju 20. septembra bili smo gosti kod naših prijatelja planinara iz PK "Jasenica". Devetočlana ekipa u sastavu: Milanka, Bojana, Suza, Bugi, Miša Lovac, Bilja, Nata, Jeja i ja. krenula je u rano nedeljno jutro put Palanke da bi dan provela u šetnji i druženju. Na mestu predviđenom za okupljanje ekipa bili smo prvi i zato smo malo pričekali da pristignu i planinari sa raznih drugih strana. Organizovanim prevozom smo zatim produžili do Viševca, mesta značajnom po

tome što je u njemu rođen Karađorđe. Tu se nalazi etno kompleks iz doba njegovog života, kao i crkva i spomenik posvećeni njemu. Na raspolaganju nam je bilo dovoljno vremena da pogledamo sve to, obavimo prijavljivanje i poslužimo se jabukama. Posle pozdravnog govora i zajedničkog slikanja krenulo se na stazu. Iako je najavljeno pogoršanje vremena, u smislu pada temperature, kiše i sl., isto nam je bilo veoma naklonjeno i kao naručeno za predstojeću šetnju.

